

FOLK OG LAND

NR. 6 — 7 ARGANG

LØRDAG 15. FEBRUAR 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Åse Storsæter
Mjødalen 21B

Sannheten om bombeterroren og folkeretten

Ned av pidestallen med de falske guder!

Vi fikk noen ganske få prøver på den britiske bombeterror også her i landet under okkupasjonen, med bombekasting mot mål uten enhver militær betydning midt i tykkeste Oslo. Sivilbefolkningen fikk sine drepte å beklage, men stort sett slapp vi jo heldig fra det, fordi britene måtte legge bånd på seg for ikke å gi NS-styret i Norge anklagemateriale.

Senere har jo den britisk-amerikanske propaganda klart å kaste skylden for bombeterroren mot sivilbefolkningen over på Hitler-Tyskland. Og dog kan enhver offiser som fikk sin utdanning før verdenskrigen, fortelle at England i skrift og tale helt fra begynnelsen av tredveårene aldri la skjul på at den strategiske luftoffensiv var lansert som Englands krigsmetode i kommende krig.

Dr. Spetzler, major i den tyske generalstab, flyver og jurist, har nå utgitt en bok «Luftkrieg und Menschlichkeit» som inngående behandler utviklingen av luftkrigen 1939—40 ut fra et folkerettslig synspunkt. Den etterfølgende omtale av denne bok er det i det vesentlige bygget på en artikkel av Göts Jaeger i NATION EUROPA.

Etter Haagbestemmelsene såvelsom etter vanlig folkerettslig oppfatning sto det fast da verdenskrigen begynte i 1939, at angrep fra luften mot fredelige personer, bortsett fra ved kamp om forsvarste steder, prinsipielt var forbudt. Dette ble bekrefte-
tet såvel av Tyskland, som av England og Frankrike som

svar på en henvendelse fra president Roosevelt av 1. september 1939.

Den tyske regjering overholdt dette med pinlig nøyaktighet. Angrepene mot Warzava og Rotterdam, som man senere har brukt som påskudd for den folkerettslige britiske luftkrig, ble foretatt som understøttelse av kamper på jorden og var tillatt av folkeretten. I innsats mot England, forbød Hitler på den annen side enhver bombekasting mot engelske landmål, selv havneanlegg og krigsverker. Ja, han forbød til og med ved angrep mot de engelske krigsskip i Firth of Forth en bombardering av det engelske slagskip «Repulse», som lå i dokk, fordi dette kunne føre til at det falt bomber på engelsk jord!

Regjeringen Chamberlain holdt seg også stort sett til bestemmelsene i folkeretten. Først ved Churchills overtakelse av regjeringen 10. mai 1940 kom

(Forts. s. 6).

Konrad Sundlo:

Sovjet-Unionen som sjømakt nr. 2

Peter den Store ville gjøre Russland til en sjømakt og han nådde også langt ved å slå svenskene og bringe store deler av Østersjøens østkyst på russiske hender. Russerne gnog seg i de neste par hundre år stadig lenger mot syd inntil det ble slutt på gleden etter Verdenskrig I. Russland var da blitt kommunistisk, og da de vestallierte ikke likte bolsjevikene og dessuten gikk inn for frihet for alle nasjoner, erklærte «de alliertes høye råd» i Versailles i 1919 at russerne ikke hadde noen rett til østkysten av Østersjøen. Under de alliertes beskyttelse oppsto derfor her Estland, Lettland og Lithauen, så Russland atter var stengt ute fra kyststrøkene sønnenfor Finskebukten, hvilket tilsvarte de demokratiske krav dengang.

Men tidens hjul sveltet videre og under Verdenskrig II var bolsjevikene blitt Vestens venner, så da overtok Sovjet-Unionen alt det som tidligere hadde vært russisk og enda litt til. For også denne gang var det hensynet til demokratiet som var det avgjørende.

Og dermed begynte for alvor Sovjet-Unionens oppbygging som militær stormakt til sjøs.

Ved en krigs begynnelse vil straks hundrevis av moderne u-båter kunne herje på havet. Tyskland begynte siste krig med 57 båter

Lengst i nord er nå Ishavskysten organisert som et militært område fra Norskegrensen og over til Behringstredet. Et av de mere kjente støttepunkter er Murmansk, 100 km. fra vår grense. Fra Ishavet fører det nå en kanal som forbinder Ishavet med Finskebukten som iallfall kan ta torpedojagere.

Fra Finskebukten er nå hele kysten til og med øya Rügen russisk og utbygget til en av verdens sterkeste marinebaser med flåtestasjoner, ubåthavner og batterier med rekkevidde langt inn i Sverige og sannsynligvis enda lenger.

I Svartehavet har Sovjet også sterke marinestridskrefter med Odessa som det sentrale punkt, og i Østen er det Vladivostok som er garantien for Sovjets sjømakt på Stillehavskysten. Vladivostok har den feil at havnen er tilfrosset flere måneder av året, idet en kald havstrøm kommer sydover fra Behringstredet og stryker mellom fastland og øya Sakhalin og de japanske øyer. Sovjet har derfor gitt seg i kast med å forandre havstrømmer, idet det skal være gått i gang med å bygge en demning mellom Sakhalin og fastlandet. Et par hundre tusen slavearbeidere holder nå på med denne demningen som er 1—2 km. lang, og når den er ferdig, vil den kolde stømmen bli tvunget til å gå på østsiden av Sakhalin og da kommer havnen i Vladivostok til å være isfri. — Dette er planen, og tiden vil vise om beregningene holder stikk.

Hva Sovjets marinestrids-

krefter angår, så mener det britiske admiralitet at Sovjet nå har til disposisjon 41 kryssere, 6—700 torpedojagere og 700 ubåter. Hvert år går nye 100 ubåter av stabelen og de fleste av disse er på 1600—2000 tonn.

Til sammenlikning kan anføres, at da Verdenskrig II brøt ut, hadde Tyskland 57 ubåter ferdige til bruk og av disse kunne bare 22 brukes i Atlanterhavet. De andre var for små (250 tonn) og ble derfor anvendt i Nordsjøen.

Det har vært snakket og skrevet meget om Sovjets kolossale landstridskrefter, mens det har vært lagt mindre vekt på hva Sovjet foretok seg til sjøs. Og dog er situasjonen her den at Sovjetunionen har passert Storbritannia og i dag er verdens nest

(Forts. s. 8).

Hysj! Hysj!

Ved en ny krig er Danmark og Norge blant de land som har de største umiddelbare fordeler av Vest-Tysklands nye militære styrker, skriver Leif Bøhn (Aftenpostens utsendte medarbeider).

I Schleswig-Holstein har tyske, britiske og danske hærstyrker i samarbeide holdt øvelser for første gang etter krigen.

Da den forestående feltøvelse ble diskutert — sa en ganske fremtredende dansk talsmann: «Den øvelsen vil vi helst ikke ha skrevet så meget om».

Den store svindel rettsoppgjøret, må ikke opp i lyse dagen — for da sprekker trolene. Hambros utsettelse i 50 år med rettsoppgjøret passer bedre for — fremtredende jøssinger.

Til slutt skriver Leif Bøhn: Mitt sterke inntrykk er at man både i Danmark og Norge på ledende hold undervurderer den sunne fornuft hos folkets store flerall.

N. C. S.

Garantert tilbakeliggende



De vil garantere oss mot kommunisme, og de vil garantere oss mot demokrati. Men hvem, oh Allah, vil garantere oss mot garantier?



Et forslag til overveielse

Jeg er en av de mange som har hatt nytte og glede av bladet vårt. Mangen en gang har jeg tenkt å sende en epistel. Hittil har det bare blitt med tanken.

Sykdom og kampen for det daglige utkomme har krevd den energi som kunne prestes. Men et emne har fram gjennom årene ikke gitt meg fred. Og hver gang jeg ser en dødsannonse over våre, farer det gjennom meg: Du er for sent ute, hvorfor skrev du ikke før.

Samtlige NS og andre som på en eller annen måte har fått føle hevnen fra okkupasjonsårene og etter at freden brøt løs i 45, bør skrive ned hva de har vært utsatt for.

Ikke alle av oss kan gi seg til å skrive bøker. Det ville også bli for megen litteratur om dette makabre emne. Men såpass skrivekyndig er vi alle, at vi kan notere ned de viktigste saker og ting vi har vært borte i.

De som synes at de ikke kan skrive sjøl, kan fortelle til en skrivekyndig det de mener er av betydning å få med.

For min del vil jeg forklare med noen ord hvorfor jeg ble NS, hvorfor jeg fant det nødvendig å ta del i administrasjonen under krigen, for å hjelpe medmennesker under okkupasjonen, hva jeg ble utsatt for, rettssaken o.s.v.

Det er viktig nok gått mange triste og lange år siden, men de fleste rusker med god grunn det som har vederfares en.

Det kan kanskje være bra at hendelsene er kommet på avstand.

En slik beretning bør sjøl-sagt være så nøktern som mulig. Den bør maskinskrives i minst 3 eksemplarer. Ett arkiveres i familiens eie. 2 sendes til Forbundet, som grupper og ordner beretningene alfabetisk, hefter dem i passende mapper og sender et eksemplar til riksarkivet.

Jeg skal garantere for at det skal bli stoff som setter tingene på plass i sin tid. For de fleste vil slike nøkterne beretninger også bli en nød-

vendig korrigerings av retts-sakene mot oss.

Det skulle og bli lettere for habile granskere å saumfare slike ordnede bilag på en overkommelig tid.

Jeg har ingen tro på at det kommer til å ytes oss noen rettidighet eller revisjon med de nåværende politiske partier. De er alle mer eller mindre medskyldige i den urett som er begått mot oss.

Det kolossale og vanskelige, uegennyttige arbeid som ble utført av NS under krigen, vil ikke bli anerkjent av Arbeid-

derpartiet, som i første rekke har æren av å ha satt landsvikerstempelen og forfølgningen i gang mot oss, og som det ser ut for holder den vedlike. Det er gammelt å begå ny urett mot de forurettede.

Men hvordan det har gått og går med oss som urettvist har fått landsvikerstempelen på oss, så er det vår plikt å etterlate en beretning, først og fremst til våre etterkommere om vårt arbeid for land og folk i de ulykksalige krigens år.

Vil Forbundsstyret se på denne tanken som er skissert i grove trekk, vil styret og bladet ta seg av saken?

Henrik Grønhaug.

Til en ribbet og gammel fisker og småbruker i Helgeland

Kjære Wilhelm Søvik:

Takk for brev. Tenk ikke på flere rettssaker. Mange av de samme menn som dømte og på mange vis støttet opp under okkupasjonsoppgjøret sitter fremdeles i sine stillinger, de kan ikke ta avstand fra sin egen opptreden, og er i selvforsvar blinde på begge øyne når det gjelder disse gamle avgjørelser.

Denne blindhet er dog av en helt annen type enn fru Justitas, idet denne dame har bind for øynene for ikke å bli ledet bort fra det som er rett!

Dine dommere turde ikke annet enn dømme i henhold til tidens krav. La deg lede av den visdom som alderen skjenker oss og døm dine dommere mildt! Du vet ikke hva som kan bli deres skjebne!

Disse dine onde naboer ved navn Olsen, som du har skrevet så meget og antagelig sant og riktig om = disse Olsener

kommer til å falne og krympe ved egen hjelp! Du bør ikke blande deg opp i denne sikre utvikling. Lag ingen rettssak mot disse personer! Vitneprovene i tidligere saker og deres eget utsagn viser at du står overfor onde naboer, antagelig med kriminelle tendenser.

Hvis du vil, skal jeg skrive til Stortinget og rettens talsmann der, sorenskriver S. — og anmode om at du blir tilbakebetalt de 21 740 kroner som du sier disse lærere o. a. i Hjemmefronten stjal fra deg i de dager da hele Norge var gått fra sans og samling.

Kjære Wilhelm Søvik. Jeg har dokumentert din rettferdige sak i Folk og Land nr. 30 og 32 1957. Ingen har motsagt denne fremstilling. Den er riktig i det vesentlige og deri ligger din oppreisning for tid og evighet.

Med vennlig hilsen

A. L.

Hvem skal stoppe krigsforbryterne?

Ny fransk bloddåd

Hele NATO-verdenen er oppskremt over en ny fransk bloddåd. Franske fly har kastet seg over den tunesiske landsby Sakiet Sidi Youssef. Hundrevis av fredelige mennesker, deriblant kvinner og barn ble drept, skoler ble smadret, Røde Kors-biler

knust og ødelagt. Den franske unnskyldning for denne krigsforbrytelse var at «algirske opprørere hadde etablert en leir» på tunesisk område utenfor landsbyen, og ellers benektet en naturligvis blankt at Røde Kors-biler var blitt rammet. Den sven-

K R I N G S J Å

«SOLDATÆRE» var titelen på et i det vesentlige utmerket innlegg i «Aftenposten» av Fredrik Lützow Holm, primo februar 1958, og som vi gir vår helhjertede tilslutning.

Det gjelder general Pal Malleter, medlem av Ungarns regjering og øverstbefalende i kampe om Budapest 1956. Han fikk fritt leide til det russiske hovedkvarter for å underhandle om betingelsene for de russiske troppers tilbaketreking. Han ble likevel gement arrestert av russerne. Siden har man ikke hørt noe om lagnaden til denne tapre frihetshelt.

SLIK HANDLER IKKE kvite menn. Det hele var uverdigg uhederlig — det var i strid med elementære regler for folk av ære. Skam for Sovjet.

Endog de danske tapreste blant de tapre, «Frihedskampens Veteraner» — ih, Gud Fader bevars — føler seg sikker på at «Fremgangsmåden ikke vil møte Sympati blandt Soldater i en Hær med saa stolte Traditioner som den russiske».

NU ER IKKE «de danske Frihedskæmpere» akkurat de rette til å tale om soldatære. Av all ynkelighet i Europa under siste halvdel av Verdenskrig II og særlig i årene deretter, kommer intet opp imot den æresløse, motbydelige humbug som er båret til skue av danske menn.

Ikke engang frihetsgudinnen Sylvia Salvesen og kongevenn Gulosten fra Noreg kommer opp imot danskernes Frihedskæmpere.

Det trengs en lång kappa, för at inte frihetssvansen titter fram, sier de i Skaune (Skåne) om danskene — med en liten omskriving.

STATSMINISTER STAUNING og utenriksminister Munch og Danmarks øvrige regjering laget avtale med Himmler 1940 om å la tyskerne besette Danmark uten sverdslag. Etterpå gikk de sammen med tyskerne om Kominternpakten og oppfordret dansk ungdom til frivillig kamp på Østfronten mot fienden fra øst. Representanter for regjeringen hilste med blomster brave, tapre danske Kimbriske gutter i Schalburgkorpset farvel på Hovedbanegården i København.

ETTER KAPITULASJONEN

ske Røde Kors-representant, oberst Gösta Heumann bekrefter imidlertid de tunesiske meldinger og tilføyer: «Det var et forferdelig syn. Over-

(Forts. s. 7).

krøp de ledende danske «menn» som feige rotter. Utenriksminister Munch lot som om drøftelsene med Himmler gjalt hans homoseksuelle sønn (konsekvens og produkt av den lysereødde «Politikken» /«Dagbladet» — livsinstillingen) — som var arrestert på sine gjerninger i Berlin, og frigjeringa av ham.

DEN brave socialdemokrat Stauning og hans regjering kjøpte seg avlad for sin kollaborasjon med tyskerne ved å bite hodet av enhver æres- og skamfølelse. Med forbillede i St. Petrus rop-te de korsfest, korsfest. Vi kjenner ikke de beste blant danamenn, dem vi hyldet med blomster på hovedbanegården. Til helvede med dem, bare vi selv redder skinnen og Danmarks formelle «ære».

Stopp tyven, som i Norge.

SLIK GIKK DANMARK moralsk tilgrunne i skjendsel og skam anno 1945. Det vil ta generasjoner å gjenopprette dette folks ære. Ære være Galster, og deres gode, lille kampavis, Olesens og Sehesteds kamp — å, de er jo fregnede Kimbrere som vi, de fleste av dem.

Det som hendte i Danmark under og etter krigen er om mulig verre enn det som fant sted i Norge. De også jukset seg vekk fra det hele. De skulle fuske seg til goder og gleder uten å ta del i livskampen.

Så kom Stalingrad.

Hitler maktet ikke å stå imot hele verden. Hans handlinger var jo heller ikke alltid i samklang med den kvite manns, med Kimbrernes etiske normer.

SÅ BLE DANMARK TAPPERT i 1943. De tok til å snikmyrde landsmenn, de kom 3 år etter «de brave og tapre nordmenn». Men nå skulle de ta seg fan gøre det desto mere djævligt. De myrdet hundrevis av anstendige landsmenn, de fleste på grunnlag av pjått og løst snakk. Overmorderen — senere minister — het Jacobsen. Fint navn. Tross utallige oppfordringer i etterkrigsårene fra en rekke av Danmarks beste menn er det ikke lyktes å få mordbegrunnelsene lagt fram, å få røkt jevelskapen ut.

Like lidt som Milorg-sjef og Plyndringsdirektoratdirektør Jens Chr. Hauge (som nettopp mot formentlig god provisjon har sikret Raufoss to tyske ammunisjonskontrakter på 80 millioner kroner — eller jernbaneunderskuddsdirektør Stokke — noensinne har våget å reagere på dr. Scharffenbergs provokasjon om at de skal legge fram begrunnelsen for alle snikmord i Norge, mord

(Forts. s. 6).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Kunstens trofaste forsvarere

Etter at det nå er gått snart tretten år siden freden brøt løs, må vi fremdeles konstatere tilstedeværelsen av en slags intellektuell snikmorderbande, som lusker omkring med penneskafte skjult i togaen, ferdig til hugg hvis et passende offer intetanende snur ryggen til.

Vi konstaterer med sorg at banden ofte får med seg et hujende følge av presseknokter — en slags fastrustedde værhaner som ikke lenger klarer å følge med vinden engang. Og vi konstaterer videre at staben i de to ettermiddagsaviser i Akersgaten er iherdige og pålitelige deltakere i overfallene.

Det er særlig i kretsen av filmfolk, kunstnere og forfattere de søker sine ofre. De pinte og plaget Hamsun så lenge han levet, men nå er han tatt til nåde igjen. Nå kan de sole seg i den store mesters glans, nå kan de reise Europa rundt og skjule sin nakenhet i en flik av Hamsuns kappe.

De hånte og forfulgte en David Monrad Johansen helt til hans geni sprengte demningene. Det er godt å være nordmann i utlandet når en kan skilte med «landsmenn» som Christian Sinding og David Monrad Johansen.

Vi kunne nevne navn på navn av ung, frisk begavelse som har sprengt seg vei gjennom denne bøygen i Akersgaten, og ære være dem for det. Men vi kunne også nevne navn av de store som de underjordiske fremdeles har maktet å nekte den rett begavelsen gir.

Men, la navnene fare. Vi skal ikke pusse koblet på dem igjen. Vi skal bare pekte på at selv om disse kunstens snikmordere nå går på gummisåler, så er Rocambole såvisst ikke død ennå. A, sorgen over de drepte er så stor og ekte. En må endelig ikke misforstå de edle motiver! Det er den store, store kunsten som ligger disse herrer så varmt på hjertet.

Siste mordforsøk er på Kirsten Flagstad, og dolken føres av redaktør Arne Østvedt i Verdens Gang, med svak assistanse av mere anonyme krefter i kollegaen.

Kirsten Flagstad har begått den synd å la seg overtale til å stille seg som garantist for Den norske Opera ved å overta sjefstillingen. Dermed er foretagentet, som alle normale mennesker vil forstå, løftet fram fra norsk fattigdom og dunkelhet i verdensoppmerksomhetens lys. Kirsten Flagstad er den benådede kunstner av verdensformat — en operasjef som Norge vel måtte lete i århundrer for å finne maken til.

Men hjemmefrontredaktøren har kunstens og operaens tarv så på hjertet at han meget mot sin vilje må gå til angrep på Kirsten Flagstad som operasjef. Hans motkandidat er øyensynlig ingen ringere enn Gunnar Brunvoll!

Nå må ingen tro at hedersmannen Østvedt tenker fy i denne forbindelse. Han gjør i sitt angrep generende tydelig oppmerksom på at han ingenlunde har politiske baktanker. «Affæren Flagstad» fra krigens dager, som han uttrykker seg, er begravd og skal så forblive — inntil det kommer en ny gravrøver fra Akersgaten.

Vel. Det er ikke akkurat skribenten i Verdens Gang vi vil tillivs. En gang er det en Østvedt, en annen gang et nytt likegyldig navn. Det er selve dette organiserte snikmordersystem, dette hykleri under maske av kunstsakkyndighet, som det endelig en gang bør ropes vakt i gevær mot. De herrer bandemedlemmer får finne seg i at det definitivt er slutt på de gylne tider de første år etter 1945 da en fritt og uhindret og med myndighetenes velsignelse kunne kaste seg over politiske motstandere og konkurrenter og true dem vekk med trusler om brann og bål.

Disse gjengangere fra de lange penneskafte natter skremmer ingen lenger om de rasler aldri så mye med de gamle lenkene!

Englands erstatningsplikt til Norge

Det er på det rene at det engelske admiralitet med Churchill i spissen provoserte tyskerne til å angripe og okkupere Norge. Det var brudd på folkeretten, og den engelske stat er dermed blitt pliktig til å betale til den norske stat for all den skade og alt det tap som det tyske angrep og okkupasjonen kostet Norge. Likeså er England pliktig til å betale erstatning for den skade og det tap som de engelske strandhugg påførte vårt land.

Dersom den daværende norske regjering ga sitt samtykke til den engelske provokasjon enten uttrykkelig eller stiltiende, er England dog fri for ansvar, hvorimot de medlemmer av den norske regjering som ga sådant samtykke har pådradd seg erstatningsplikt en for alle og alle for en, hvorhos de har gjort seg skyldig til straff etter straffeloven § 83, som setter straff av «hefte i minst 8 år eller med fengsel fra 8 år inntil på livstid for den som rettsstridig søker å bevirke eller medvirke til at Norge eller en del av riket bringes under fremmed herredømme» o.s.v.

Myndighetene bør heller ta seg av disse store spørsmål enn småtingene om erstatning til krigsfanger, som jo bør komme i annen rekke. Har myndighetene forsømt å undersøke disse ting?

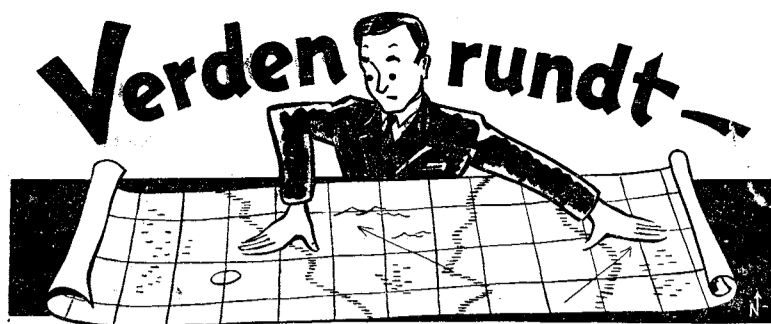
Ottar Huuse.

Henvendelsen til Kongen

Jeg vil straks si, at jeg ble meget skuffet over innholdet av denne henvendelse. Den går jo i vesentlig grad ut på å legalisere det såkalte rettsoppgjør. Men alle vet jo at oppgjøret var alt annet enn lovlig. Det var på tvers av alle juridiske og moralske krav. Nei, vi vil ha vår rett, så langt det er mulig fullt ut. Ingen kan i dag komme i Stortinget og si at rettsoppgjøret er juridisk holdbart. Det vet de 150 meget godt.

Blir denne henvendelse til Kongen fremmet og det blir den selvsagt, så betyr det et første krav. Straks etter må det komme krav om erstatning og oppreisning for alle som intet galt har gjort.

Trønderbonde.

**Det baltiske eksempel**

Det ser ut til at Vesten på ny er rede til forhandlinger med Sovjetsamveldet, og en bør naturligvis ikke la noe uforsøkt i en verden som trues av atomdøden. Men en bør heller ikke glemme — og aller minst «randstaten» Norge — at Sovjetsamveldet ikke er noen vanlig forhandlingspartner. Det skal bombefaste — for ikke å si atombombefaste — garantier til hvis en på ny skal kunne stole på en avtale med avtalebruddenes land Sovjet. Til ettertanke i den forbindelse gjengir vi en artikkel av svensken John Hultström i NATION EUROPA:

I det en kaller «voldsfreden» mellom Tyskland og Russland i Brest-Litovsk i året 1917 ble forutsetningen skapt for de egne statsdannelser i Estland, Letland og Lithauen. I fredsavtalen i Versailles ble så de baltiske stater anerkjent som selvstendige nasjoner. Bolsjevikene protesterte mot dette og forlangte tilbakelevering av de tidligere russiske provinser. De baltiske folk måtte selv hevde sin nasjonale selvstendighet. Det lykkedes dem i harde kamper å trenge vekk de bolsjevikiske tropper. Til slutt kom det i året 1920 til en fredsslutning mellom Sovjetunionen og de baltiske stater. Det ble her i høytidelige former slått fast:

«USSR anerkjenner uten baktanker de baltiske stater Estland, Letland og Lithauens uavhengig-

het og suverenitet med samtlige de konsekvenser som springer ut av denne anerkjennelse. (Det ble truffet en noenlunde ensartet avtale med alle tre land). Sovjetunionen har frivillig og også for fremtiden gitt avkall på ethvert suverent eller territorialt krav på de baltiske folk eller deres territorier. Skjønt de baltiske folk tidligere var tilknyttet Russland gir dette på ingen måte foranledningen til noen forpliktelse for de baltiske folk eller deres territorier likeoverfor Sovjetunionen».

I året 1926 ble det mellom Sovjetunionen, Estland, Letland og Lithauen avsluttet en omtrent likelydende ikke-angrepspakt, hvori det bl. a. het: «Avtalepartene forplikter seg gjensidig til å respektere hverandres suverenitet, uavhengighet og territoriale besittelser».

Endelig ble i oktober 1939 den såkalte «bistandspakt» avsluttet. Under henvisning til og bekreftelse av den tidligere avsluttede fredsavtale og ikke-angrepspakt, heter det i denne:

«Sovjetunionen og de baltiske stater Estland, Letland og Lithauen (likelydende avtale ble avsluttet med alle tre land) forplikter seg i territorial henseende til gjensidig forsvar og beskyttelse. Derfor er det blitt sluttet en gjensidig avtale, ifølge hvilken Sovjetunionen har rett til, på bestemte steder i de baltiske stater å holde land- og luftvernforband på egen bekostning. De landområder og bygninger som trenges hertil stilles til disposisjon av de baltiske stater og bortforpaktet til Sovjetunionen til en nærmere fastsatt pris».

(Forts. s. 7).



Befolkningen i en lithauisk by hilser tyske soldater som befriere — dengang før jerntepet falt for godt.

OTTAR HUISE:

Dobbelpensjonisten Hambro

Statsminister Nygaardsvold fikk en tid før han døde ærespensjon av Stortinget på kr. 12 000 om året. Det var for fremtredende virksomhet i politikken. Han fikk visst også en gullmedalje, antagelig også for å ha vært fremtredende. Alt dette fikk han i stedet for å bli satt under tiltale for forbrytelser han hadde begått mot sitt fedreland etter Stortingets protokollkomites enstemmige mening.

Historien gjentar seg, heter det. I disse dager har stortingsmann Hambro i anledning sin fratreden fra Stortinget også fått en ærespensjon på kr. 12 000 året for framtrede virksomhet som politiker i tillegg til sin pensjon som stortingsmann på kr. 14 000, som han også har fått uten innskudd, altså tilsammen kr. 26 000. Dermed kom han på høyde med direktør-pensjonistene i erhvervslivet. Og likesom katten alltid kommer ned igjen på benene hvorledes den enn faller, sto det ledig for Hambro akkurat da en redaktørstilling nettopp i bladet «Akkurat». Vi kan altså være sikre på at han ikke kommer på fattigkassen med det første. Derimot trodde jeg da denne gamle Selius sluttet som stortingsmann med alle de parlamentariske titler han har hatt, ville bli kvalt av mangel på stortingsluft. Men hittil har det altså gått godt. «Hittil har Herren hjulpet», heter det her på Sørlandet.

Denne enstemmighet som hersker når en stortingsmann skal belønnes har antagelig sin grunn i at stortingsmennene tenker som så: «I dag deg, imorgen meg». Men i denne sak kom så til at Arbeiderpartiets stortingsmenn antagelig ville takke Hambro — riktignok på statskassens bekostning — for hjelpen ved at han sammen med sine partifeller godkjente de grunnlovstridige prov. anordninger, som Nygaardsvolds regjering hadde utgitt, og ved å innføre dødsstraff igjen for de såkalte landssvikere etter den siste verdenskrig. Jeg kan tenke meg at Arbeiderpartiet satte stor pris på denne hjelpen fra Hambro og hans partifeller, så at Arbeiderpartiets stortingsmenn ikke ble stående alene om dette lastverk. Og sist men ikke minst hjalp jo Hambro regjeringens og stortingets medlemmer til å rømme fra sine poster da tyskerne kom. Selv

rømte han til den vestlige halvkule. Disse rømminger anså de selv for heltegjerninger, som landets ungdom hadde meget å lære av. Jo, også var det denne utmerkede Elverumsfullmakt, som riktignok ikke var noen fullmakt, men som politikere påstår Hambro fikk vedtatt i stortingsmøtet på Elverum, skjønt den i virkeligheten slett ikke ble vedtatt.

Jo da, det er meget rimelig at en så allsidig hjelpsom mann som Hambro måtte få ærespensjon, men hvorledes det står til med hans samvittighet, vet vi ikke.

Ottar Huuse.



Major

O. H. LANGELAND

Redelighet, rettsindighet og rettfærdighet var denne manns lede-tråd gjennom livet.

Det er hans ettermæle.

Gjør fortgang

med å få spredd prost Hedems «Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven». Send lister til oss over de som bør ha den og beløpet sendes over giro 15028 Forbundet, boks 3214, Oslo. La tredje opplag spredde like hurtig som opplag 1 og 2.



LORENTZ VOGTS TESTAMENTE: Flere forsvundne dokumenter

Direktør Lorentz Vogt skrev i Tønsbergs Blad 13. april 1948:

Det har vakt betydelig oppsikt, at arkivet til nevnden for industri og omsetning er forsvunnet. Det dreier seg om tre til fem jernskap. Særlig er det eiendommelig, at der gikk over to og et halvt år etter frigjøringen før dette faktum ble bragt på det rene. Det skjedde først, da politiet hadde fått riksadvokatens ordre til å skaffe arkivet. Dettets betydning for det økonomiske landssvikoppgjør er uomtvistelig.

Men det er flere forsvundne dokumenter.

Allerede før administrasjonsrådets dannelselse hadde Oslo kommune under ledelse av rådmann Hartmann tatt fatt på Fornebo flyplass. Det skjedde etter en hard taugtrekning med entreprenørene som under ledelse av arkitekt Odd Nansen motsatte seg arbeidet, som de ikke ønsket å utføre. Hvor sterkt Oslo kommune har vært presset av tyskerne, er ikke godt å si.

Imidlertid skriver Paul Hartmann 20. april til administrasjonsrådet, som i mellomtiden var blitt dannet, at han er kommet i tvil om han har handlet riktig. Denne tvil deles øyensynlig av administrasjonsrådet, som hverken sier ja eller nei, men oversender saken til Justisdepartementet til uttalelse og så hører man ikke mer til den.

Imidlertid forklarer sorenskriver Harbek — medlem av administrasjonsrådet — at han skaffet seg et P. M. fra høyesterettsdommer Klæstad og et fra byråsjef Hiorthøy i Justisdepartementets lovavdeling. Det skulle være fra såpass kyndig juridisk hold, som der kan skaffes i Norge. Det er da også senere konferert til stadighet med de to herrer. Deres uttalelser som særlig de av dem utarbejdede P. M. er av avgjørende betydning for alt arbeide for tyskerne sommeren 1940. De har også vært bestemmende for administrasjonsrådets standpunkt. Men P. M.-ene er borte, og ingen av de nevnte herrer husker noen ting.

Saken er høyst eiendommelig. Glemme kan alle. Men man bør ikke kunne glemme sine standpunkter, selv om man står tvilende overfor detaljer.

Et P. M. avlevert til Justisdepartementets sjef er et offisielt dokument som har sin naturlige plass i Justisdepartementets arkiv. Det vil være av interesse å få konstatert

om der er flere dokumenter i det arkiv, som ikke er der. Det er også beklagelig, at disse ting ikke ble opptatt øyeblikkelig ved frigjøringen. Den gang var folks hukommelse friskere enn nå.

Men man står atter overfor et av de mange eksempler på, hvor skjebnesvangert det er, at oppgjøret er begynt i den gale ende. Man har tatt fatt i de enkelte saker istedetfor først å granske utgangspunktet. Hvordan hadde sentraladministrasjonen den gang lagt sakene opp?

Det samme møter oss på et annet felt. Der ble sommeren 1940 foretatt en rekke studieturer til Tyskland. Det var pressefolk, politifolk, industri-drivende og arbeidere m. v.

Lagnen om Ossietzky

Av en eller annen grunn har de aller mest iherdige «fredsvennene» gravet frem igjen Ossietzky-affæren og skandalen med tildelingen av fredsprisen til denne dømt tyske landsforræder. Blant andre har også den meget kristelige Bjarne Slaggard en lengere artikkel i lokalbladet «Hallingdølen».

Det er visst i og for seg ikke noen større hjelp i påny å arrestere den historieforvanskning som stortingskomiteen i 1936 med Tranmæl i spissen lanserte, og som siden har vært autorisert som god latin av den samlede norske presse. Men la oss likevel ennå en gang slå fast at det i k k e var Hitler eller hans regime som dømte Ossietzky som landsforræder, men derimot det meget demokratiske og lyserøde Weimar-Tyskland. Han ble dømt til 18 måneders fengsel i 1929 — fire år før Hitlers maktovertakelse — og var forøvrig da allerede gammel fengselsfugl, idet han også var idømt fengselsstraff for lignende forhold i 1914.

Derimot er det sant at han påny var satt inn av Hitler i 1935 da han fikk den fredspris som forøvrig havnet i loamen på en svindler som opptrådte i Ossietzkys navn. Hva han da var heftet for vet vi ikke. Han ble imidlertid løslatt igjen, og døde i 1938 av tuberkulose. Det samme gjorde forøvrig flere av dem som ble satt i norsk konsentrasjonsleir i 1945.

Dette er altså de faktiske kjensgjerninger, så hvorfor ikke holde seg til dem.

Disse studieturer resulterte for pressefolkens vedkommende i forskjellige begeistrede skildringer av Tyskland. Resultatet for andres vedkommende lar seg vanskeligere konstatere.

Det er selvsagt at disse reiser er helt uforenlige med det syn man nå har om den ubetingede motstandsvilje, om den ubønnhørlige kampånd, hvorav alle mennesker var besjelet etter hva der sies. Mange som har deltatt i disse turer har vært sjikanert på forskjellig vis delvis også under det rettslige oppgjør. Men hvordan så man den gang på disse ting? Hvordan kom så disse turer istand? Det riktige hadde vært, at alle disse ting var behandlet samlet og at man hadde fått en generell rettleidning. Det ville klarnet be-

(Forts. s. 6).

70 år

Grosserer Arne Dahl, Namsos, er 70 år 17. februar f.k. Han har gjennom en rekke år ledet sin allsidige grossist- og agenturforretning i Namsos med stor dyktighet. Arne Dahl kom som ung mann fra Dønna til Namsos. Han hadde da både forretningsutdanning og allsidig praksis bak seg — og gikk med usedvanlig energi inn for å bygge ut det firma han startet i Namsos.

Gjennom årene kom Arne Dahl til å få mange og store oppgaver også utenom sin forretning. I Namsos Kjøpmannforening la han som formann ned et stort arbeid, og på den kulturelle fronten var han med, både i idrettsarbeidet og gjennom en rekke av år i ledelsen av Namsos Sangforening. Dahl var medlem av NS og var en meget dyktig og populær ordfører i Namsos under okkupasjonstiden.

De sytti årene har neppe tynget Arne Dahl særlig. Det ser iallfall ikke slik ut. I de senere årene har han bygget ut sin fiskegrossistforretning med kjølelager og dypfrysingsanlegg og har ellers på mange områder deltatt i arbeidet for tiltak i Namsos som kan tjene omsetningslivet og forretningsstanden.

Det er en meget stor vennkrets som i forbindelse med hans 70 års dag vil minnes Arne Dahl som den trivelige, sprudlende og inspirerende venn og kamerat gjennom rekke av år, og som vil huske ham spesielt på åremålsdagen 17. februar P.

Minneblad fra

kampen mot bolsjevismen

Den Norske Legion

på Leningradfronten



BRIGADE-SÆRORDRE

Kamerater i Den Norske Legion!

Reichsführer SS har gitt ordre om at dere skal avløses.

Ry og ære har dere vunnet i de gravene, hvor dere har levd et helt år under harde vilkår.

På tre avsnitt i denne ringen om Leningrad har dere utmerket dere ved mønstergyldig tapperhet. Aldri har det lyktes russerne å trenge inn i de norske stillinger. Seigt og viljefast har dere forsvart dere.

Heimlandet kan være like stolt over sine gråklede sønner, som vi er over å være deres kamerater.

I de harde forsvarskamper sør for Ladogasjøen har norske panserjegere kjempet mot fienden med eksemplarisk tapperhet.

Hvor det sto nordmenn har motstanderen alltid måttet bringe store offer. Det er tungt for meg å skilles fra dere.

2 SS inf. Brigade vil alltid og med stolthet minnes våpenbrorskapet med Den Norske Legion.

Jeg takker kommandøren, førere og menn.

VON SCHOLZ,

Brigadefører og generalmajor.

Et pinlig dilemma

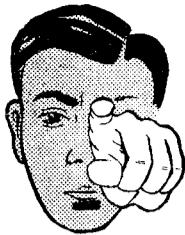
Representanter for «Erstatningsrådet for tidligere politiske fanger i Norge» og Fellesudvalget for Danmarks tidligere politiske fanger» har slått seg sammen med en fellesuttalelse angående det krav om erstatning som er reist overfor Tyskland. Vi gjengir av dette kuriøse dokument:

«Vi krever ikke betaling eller erstatning for den enkeltes innsats under krigen, men for de nazistiske overgrep, som hver enkelt har vært utsatt for. Vi krever med andre ord erstatning for Tysklands folkerettsstridige handlinger mot sivilbefolkningen. d. v. s. for folkerettsstridig arrestasjon, for tortur og mishandling under forhørene og for rettsløsheten og den umenneskelige behandlingen i tyske fengsler og

konsentrasjonsleire».

Rent bortsett fra at hele avsnittet er slik at vi nesten kunne bruke det selv i vårt krav til en ganske annen stat enn Tyskland, så er det faktisk visse ting som nå en gang for alle bør slås fast når det gjelder dette erstatningskrav mot Tyskland

Først og fremst bør de som opptrer som ordførere når det gjelder dette kravet bestemme seg for enten eksfangene vil ha helteglorien i behold eller de vil ha pengene. Har de gjort en innsats for det de trodde på, og kjempet mot tyskerne i en ulovlig sivil krig i det besatte Norge, så er de naturligvis arrestert med full



SANNHETEN

Biskop, dr. theol. Kristian Schjelderup uttalte til Aftenposten om Feldmanndommen:

«— Da jeg ikke har hatt anledning til å følge saken, kan jeg vanskelig gi noen begrunnet uttalelse. Men rent umiddelbart reagerer jeg overordentlig sterkt mot lagrettens kjennelse. Har et menneske med overlegg begått drap, skulle jeg tro at han så måtte erklæres skyldig i drap, hva så motivet kan ha vært.

Finner retten at vedkommende på grunn av omstendigheter ikke bør straffes, burde man iallfall finne et annet grunnlag for frifinnelse enn det uriktige «ikke skyldig».

Nettopp det pågående rettsoppgjør burde skjerpe kravene til oss selv.

rett. De er ikke krigsfanger — Norge hadde jo forlengst kapitulert — og de har naturligvis ikke krav på noen erstatning fra Tyskland. Det er i den forbindelse tilstrekkelig å se på hvorledes deres gamle allierte, franskmennene behandler sine politiske fanger i Algerie. De får såvisst ikke noen erstatning.

På den annen side: Var det dem blant eksfangene som ikke har kjempet mot tyskerne og er blitt satt inn bare på grunn av en misforståelse, synes vi nok en erstatning kan være på sin plass. Men da er de altså ikke motstandshelter lenger, men nærmest for en slags «nazister» å regne, som ikke deltok i den kamp som etter hva det nå sies jo var hele det norske folks kamp (Minus «nazistene»).

Vi savner klargjøring av denne viktige side av saken i henvendelsen fra de to organisasjoner.

PRESSEN

I vår svenske kollega, den nasjonale og partipolitisk uavhengige svenske ukeavis «Fria Ord» har det vært redaktørskifte. Den 83 år gamle avismann og forkjemper for det fri ord Teodor Telanders har trådt tilbake som sjefredaktør og etterfølges av bladets utenriksmedarbeider fil. dr. Rutger Esén.

BLODDÅDEN

i DRESDEN

Verden synes øyensynlig at president Eisenhower er en meget bra mann og det kan såmen godt være. Men her skal vi minne om noen ord av general Eisenhower fra hans bok «Invasjon»:

«Clarion» skulle bli til den største luftaksjon i den hittidige luftkrigsføring. Nesten 9000 fly, som startet i England, Frankrike, Holland, Belgia og Italia, tok del i dette gigantiske luftangrep, som fant sted over et område på 600 000 kvadratkilometer, som strakte seg fra Emden til Berlin, Dresden, Wien og Mühlhausen».

Dette angrep fant sted for temmelig nøyaktig tretten år siden, den 14. februar 1945. I general-presidentens bok blir Dresden bare nevnt med ett ord. La oss føye noen flere til, hentet fra en tysk beretning:

«Det var kl. 21.35 den 14. februar 1945. I nesten tre kvarter haglet det bomber ned over en ubeskyttet by. I 40 minutter angrep på angrep uten opphold. Over 1 million mennesker måtte holde ut disse 40 minutter. Så forlot de vaklende kjellerne. Hus-

blokkene brente fra kjeller til loft. Noen mennesker vaklet ut av disse ildovner. Brennende fakler. Hundrer brennende, skrikende fakler styrtet sammen, forstummet. Og stadig kom det nye og ingen kom fra det med livet. De levende fakler brente, skrek, løp, forstummet og sluknet.

Gatene så ut som et månelandskap. Krater ved krater. En fontene sprutet opp fra et truffet vannrør. Overalt lik, forbrente kropp. Veltede sporvogner. Hestekadavre i bombekraterne.

Massevis av mennesker var flyktet ut på markene ved Elben. Titusener befant seg i de store haver. Ut av ildhavet fra 28 millioner kvadratmeter raget disse kilometerlange, brede marker fram som oaser. Det var dem de følgende og største bomber gjalt. I dypflukt pisket bordmitraljøsene inn i menneskekropper.

Tallet på døde i Dresden, krigsforbrytelse nr. 1, for hvilken det ikke kan anføres noen strategisk tvangssituasjon eller gis noen annen rettferdiggjørelse, blir anslått til 350 000 til 400 000».

Det var en krigsforbrytelse vi ikke hørte noe om i Nürnberg.

Kirkens menn under krigen og etterpå

Til Alfred Dales utmerkede artikkel i nr. 13 vil jeg gjerne få føye til:

En eldre prest — en klok og fin mann — fortalte meg at det mest dramatiske han hadde opplevd som prest var i 1942 da Kirkeledelsen hadde innkalt prestene for at de skulle beslutte å nedlegge sine embeder. Stemningen var meget dystert. Såvidt han forsto fant flertallet forslaget meget betenkelig. Men Kirkeledelsen var hard og fast. Bare én prest protesterte kraftig. Han sa han kunne ikke legge ned sitt embete i krigens tid, så lenge han fritt fikk forkynde Guds ord.

Den gamle prest sa vemodig:

«Jungen andre enn vi prester kunne vel finne på noe så galt som å legge ned våre embeder i krigens tid. Her var jo dertil en uhyggelig kirkestrid».

Embetsnedleggelsen var en stor ulykke for vårt folk. Den skapte forvirring, hat og bitterhet. Hadde prestene iste-

detfor å ville slå politisk mynt og popularitet på stillingen sett hen til sin Mester og tatt imot noe av Hans sinnelag, ville vi kommet meget bedre både gjennom krigsårene og «rettsoppgjøret». Mange og store bøker har Kirkens menn skrevet om sin innsats i krigsårene. Historiens domstol kommer sikkert til å dømme noe annerledes. Prestene hadde såvidt vites sin representant — representanter — i Heimefrontens ledelse, og alle de likvideringer som Heimefronten foretok må vel kirkens menn ha følt meget sårt og smertelig. Men i og for seg blir jo kirkens synder negative.

Derimot kan det være grunn til å be Kirkens menn overveie om det brorsinn og den kjærlighet de ikke viste oss under krigen og «rettsoppgjøret» burde vises nå ved oppriktig og samlet å gå inn for at det norske folk nå tar sine utstøtte brødre og søstre inn til sitt hjerte.

Salomon Solum.

Sannheten om bombeterroren

(Forts. fra s. 1).

det til en grunnleggende forandring. Vi kjenner jo nå alle den uhyre moralske skyld den samme Mr. Churchill med sigaren har hvilende på seg, fra det planlagte overfall på Norge, som trakk oss inn i krigen, og til fosforbombene over tyske kvinner og barn. Men denne mann hyldes i Norge istedenfor, å bli plassert hvor han med større rett enn noen hører hjemme: på tiltalesbenken i en krigsforbryterprosess etter Nürnberg-mønster!

Churchill benyttet øyeblikkelig sin stilling til å øve innflytelse på RAF slik at han kunne gjennomføre sine folkerettsstridige planer. Samme natt han overtok, begynte engelskmennene å bombardere tyske byer. Angrepene rammet hensynsløst og tilfeldig byer og tettbebyggelser, ikke kjempere, kvinner og barn. Dette ble gjort med fullt overlegg og forsvarer for angrepene i Underhuset var bare disse ord av Sir Archibald Sinclair: «Den nattlige bombardering av militære mål, innbefatter nødvendigvis det område de ligger i».

I full forståelse av at angrepene betød et brudd med folkeretten satte engelskmennene imidlertid sine vane tro straks i gang en heftig propaganda mot den tyske luftkrigføring. RAF's luftoffensiv var imidlertid ikke noen «gjengjeldelse i forbindelse med den hittidige tyske luftkrigføring» men bare virkeliggjørelsen av en krigføring som var planlagt lang tid i forveien. England hadde jo også utviklet sine langdistansebombefly helt fra 1934, mens Tyskland på sin side ikke hadde noen strategiske bombemaskiner.

Tyskland svarte lenge ikke på disse engelske angrep for om mulig å unngå at luftkrigføringen kom inn i et slikt folkerettsstridig spor. Selv så sent som 16. august 1940 måtte tyske bombefly vende til-

bake fra et tokt over England med hele bombelasten, fordi det lå tåke over målene, slik at en ikke kunne kaste bombene uten fare for å treffe ikke-militære mål. Først da de engelske angrep tiltok i hårdhet og hyppighet, besluttet Hitler seg motstrebende til å svare med samme mynt. Slik fikk England den totale krig det etterstrepte uten hensyn til de uhyre lidelser det påførte sivilbefolkningen verden over.

Det tyske angrep mot Coventry i september 1940, som skulle komme til å spille så stor rolle i den senere propaganda var i virkeligheten bare en utpreget represaliehandlung, tillatt av folkeretten.

Fra juli 1941 gikk engelskmennene over til flateangrep på boligkvarterer. Fra året 1943 av ble RAF's angrep understøttet av det amerikanske flyvåpen. Fra 25. til 30 juli 1943 ble Hamburg så å si fullstendig ødelagt i fire natt- og to dagangrep. Sivilbefolkningen hadde herunder 30 000 døde. Det amerikanske flyvåpen kastet fosforbomber, som førte til en kvalfull død for tusener på tusener av kvinner og barn. De som overlevet vandret rundt som forbrente menneskeruiner.

Etter at det i februar 1945 var rettet 40 storangrep mot Ruhrbyene, hvorunder engelskmennene kastet titonnsbomber, ble nesten alle de andre tyske byer rammet, fra Augsburg til Klagenfurt og Wien. Så fulgte angrepet på Dresden 12-14 februar, en av krigens grusomste terrorhandlinger. Angrepet ødela fullstendig denne store tyske by. Dresden hadde ingen militære mål. Den var av Røde Kors tilkjennegitt som lasarettby og var under angrepet overfylt av flyktninger østfra. Man anslår ofrenes antall til 350 000, overveiende kvinner og barn. Høydepunktet av umenneskelighet inntrådte under annen fase av angrepet, da 1350 fly med bomber

og mordvåpen vendte seg mot de massive flyktningekolonner. I ukevis ble det etterpå kremert lemlestede lik fra denne britiske heltedåd. På dette tidspunkt var krigen allerede militært avgjort. Men det hindret ikke folkerettens voktere England og USA ennå i de siste 36 timer før innstillingen av kampen å kaste 14 000 tonn bomber over den vergeløse sivilbefolkning.

I rekken av grove folkerettsbrudd hører også den vanvittige ødeleggelse av klostret Monte Cassino av engelsk-amerikanske bombefly 15. februar 1944. Skjønt generalfeltmarskalk Kesselring gjennom formidling av kirken hadde gitt de allierte tydelig tilkjenne at det ikke fantes tyske tropper i abbediet, lot man det inntil da uskadede kloster fullstendig ødelegge.

Mens engelskmennene fant det nødvendig i sin propaganda å hevde at den engelske luftkrig var et svar på tyske angrep, så gad amerikanerne ikke engang å finne på et slikt påskudd da de kastet sine atombomber. Også den japanske krig var avgjort da Hiroshima og Nagasaki ble ødelagt av atombomber. Det var da atomprøvene i virkeligheten tok sin begynnelse, og med den japanske sivilbefolkning som forsøksdyr.

Mange gråter salte tårer i dag over den totale krigsredsler, over de lidelser som påføres sivilbefolkningen, kvinner og barn innbefattet. Men hvorfor retter ikke bebreidelsene seg mot dem som førte krigen inn i et slikt spor? Riv ned de falske guder av pedestallene: Churchill og Roosevelt! Finnes det overhodet krigsforbrytere, så må det være disse to ledere. Hva England angår, så vet jo i grunnen hvert skolebarn i Norge at det alltid har ført sin ulovlige krig mot sivilbefolkningen. Det har sultet ut sivilbefolkningen ved ulovlig blokade av sjøveien, det har terrorisert havene, det har overfalt sine motstandere uten krigserklæring, det har overført sin ulovlige sjøkrig til luften og selv nå i sitt avmektige sammenbrudd etter verdenskrigen, medvirket det med sine siste krefter til angrepet på Egypt.

Det var også det samme England, som etter russisk mønster innførte sine folkerettsstridige «krigsmetoder» i de okkuperte land, med mord og sabotasje-handlinger av sivilpersoner med skjulte våpen.

Det hviler et fryktelig ansvar på England og dets ledere med Winston Churchill i spissen, og det er dette som også gjør makkerskapet i NATO så betenkelig, fordi en aldri vet hva disse gale mennesker kan finne på. Menneskelige lidelser og anstendig krigføring teller jo aldri med

Lorentz Vogt's testament

(Forts. fra s. 4).

grepen. Nå kommer enkelte tilfelle frem under noen saker rent tilfeldig. I premissene til den frifinnende dom over de seks politibetjenter i Skien heter det bl. a.:

«Angående Bjervas og Kvis-

Kringsjø

(Forts. fra side 2).

på hedersmannen Fiane og mange, mange andre virkelig gode nordmenn. Nå var det riktignok i Norge ikke på langt nær så mye motbydelighet om i Danmark, etter at utgangen på krigen var klar for ethvert normalt utviklet menneske.

«SA MEGET om den danske ære. Om «Soldatæren».

Og bare som et apropos til kravet om at Pal Maletor skal bli fri.

Vi vemmes over æresløsheten i Krusfjells behandling av Pal Maletor. GI HAM FRI — han har sin heder og vår aktelse til sin døyande dag — like sant som alle menn av ære og sikkert instinkt slåss mot fienden, mot det som vil daude dem og deres familie, deres folk og rase.

«SOLDATÆRE»? Vi går omkring grøten — den skal vi ta for oss en annen dag.

Offisersære?

De norske offiserer gikk fri krigsfangenskap i 1940. På æresord lovet de aldri å kjempe mot Det tyske Rike så lenge den pågående verdenskrig varte.

Mange hundre — antakelig flere tusen slapp ut mot dette løfte.

Norges militære straffelov og Haagerkonvensjonen som har gyldighet som norsk lov — satte streng straff og æresfortapelse for den som brøt den normerte æreskodeks.

En engelsk flyger, offiser, ble under krigen internert på Island, og rømte på tross av avlagt æresord. Han ble av den britiske regjering straks sendt tilbake til Island.

FLERE HUNDRE norske offiserer rømte på tross av avlagt æresord — til Sverige og Storbritannia, tildels etter direkte innkallelse av emigrantregjeringen. Soldatære? E. S.

i Englands overlegninger. «Right or wrong, my country».

Det er også derfor vi ser på NATO bare som en dårlig — men kanskje i øyeblikket nødvendig — erstatning for det nøytrale nordiske forbund, uten England. E. N.

les studietur til Tyskland så fant den sted i juli 1940 i henhold til et sirkulære fra Justisdepartementet. (Dettes sjef var den gang sorenskriver Harbek). Sorenskriver Hagen, som den gang var politifullmektig i Oslo har forklart at Tysklandsturen ble arrangert av politimester Welhaven i forståelse med administrasjonsrådet, antakelig på foranledning av tyske myndigheter. Man kunne etter vidnets mening ikke si, at det var noe unasjonalt i å bli med på turen».

Det er grei skuring. Men det ville spart folk for meget arbeide og mange ergrelser om alle studieturene var blitt belyst under ett. Det er slett ikke så, at et godt grunnleggende arbeid siner sakenes gang. Tvertom.

Vi har det samme spørsmål med hensyn til avertissementer i «Fritt Folk» og «Deutsche Zeitung». Var det straffbart å avertere i disse blad? En generell gjennomgåelse av alle annonser i disse blad ville gitt et bilde av situasjonen. Nå opplevet man nylig under en retts sak følgende:

Aktor bebreider sterkt tiltalte at denne har avertert i «Fritt Folk».

Tiltalte mener at det ikke kan ha vært noe uriktig heri. Hadde han enda avertert i Deutsche Zeitung!

Aktor er enig i, at det siste ville vært ennå verre.

Tiltalte fremlegger aktors eget avertissement i Deutsche Zeitung. Det gjaldt en leilighet som ble utbudd til tyskerne.

Pinlig taushet i retten.

I en nylig av Høyesterett stadfestet byrettsdom heter det om en i 1941 og 1942 fortsatt annonsering i Deutsche Zeitung:

«Retten finner det godtgjort at annonsen ikke var tegnet i hensikt å skaffe, og at den heller ikke skaffet N. N. nye tyske kunder. Annonseringen kan da ikke i og for seg gi firmaets virksomhet noen lastverdig karakter, selv om den jo var egnet til å stille firmaet i et uheldig lys».

Så nå vet vi det — tre år etter frigjøringen. Men tenk om selve averteringsspørsmålet i tide var prinsipielt behandlet for alle firmaer og enkeltpersoner under ett?

Nei, en er begynt i den gale enden.

Lorentz Vogt.



Hjem og familie går opp i fosforluene.

LESERBREV:**HVEM SKAL STOPPE**

alt i den bombede byen lå døde menn, kvinner og barn. Fra alle kanter hørte man klagerop fra de lemleste og alvorlig skadde innbyggerne i den fattige tunesiske landsbyen, som franske bombefly lørdag forvandlet til en rykende ruinhaug».

Det er ikke første gang vi hører om fransk brutalitet, hensynsløshet og ansvarsløshet. Vi skal ikke her komme inn på den franske fremmedlegions bedrifter, blant annet i Nord-Norge, men vi kan minne om begivenheter av nyere datum, for eksempel det overfall på Egypten som ble satt i gang i samarbeid med England og Israel.

Vi vet ganske nøyaktig den rolle franskmennene

(Forts. fra side 2)

KRIGSFORBRYTERNE

spilte i det planlagte overfall på Norge, som ledet til den tyske okkupasjon, og vi føler oss meget urolige over Norges makkerskap med denne ansvarsløse og politisk løsaktige voldsomakt.

I en / tid da en uoveveiet handling kan føre til utløsning av verdensødeleggende atomkrig er det direkte livsfarlig å la en slik makt ture fram som den vil. Ja, det er jo til og med på tale å la Frankrike få ha atombomber til bruk etter eget forgodtbefinnende.

Er det ikke nok at Frankrike direkte eller indirekte har forårsaket to verdenskriger? Skal det også få sette i gang den tredje, som setter sluttstreken for menneskelig kultur og sivilisasjon?

„Hvorfor forlanger russerne - ?“

Jeg kan ikke være enig med «Observatør» (Folk og Land 25/1 58) i hans bebreidelser mot Sovjet for dets stilling til en atomfri sone i Europa m. m.

For det første har Sovjet fått det det har innlemmet i sitt område etter krigen som gave fra Roosevelt, Churchill, Truman og general Eisenhower, med bistand — etter fatig evne — av den norske hjemmefront og den norske flyktningeregjering i London. At Sovjet tok imot gaven med takk, kan det ikke kritiseres for. Det ville hvem som helst ha gjort. Heller ikke at det gjerne vil beholde det det har fått da det fra russisk synspunkt må betraktes som områder av den aller største betydning.

Bebreidelsene er imidlertid berettiget forutsatt at de i det vesentligste iallfall gis en annen adresse.

For det annet er det fare for at man må gjøre seg fortlølig med den tanke at det er for sent å begrense russernes ekspansjon med våpenmakt. Det har Vestmaktene (inkludert de norske styremakter) selv besørget. Dertil råder Sovjet i dag over altfor store ubrukte resurser og kraftkilder — både av åndelig og materiell art — i forhold til Vestmaktene.

Skulle våpnene virkelig bli tatt i bruk, ville det sikkert ikke føre til seier for noen av partene, men med temmelig stor sikkerhet til utsløttelse av begge. Å håpe på at en opprustning på begge sider av grensen mellom øst og vest, skal skremme motparten fra å ta våpnene i bruk, er sikkert et forfenge-

lig håp og et altfor risikabelt standpunkt å bygge på.

Vestmaktene trøster seg nok også til en oppløsning av Sovjetsamveldet innenfra, som skal komme dem til hjelp. Det vil i alle fall og i beste fall bli både en langvarig og en uhyre blodig prosess. Her kan vi bare vise til Ungarn. Og ingen vil på forhånd kunne beregne eller forutsi utfallet av en slik prosess. Vestmaktene regner nok med at de under et slikt oppgjør selv skal kunne bestemme tidspunktet for sine inngripen, og først komme med i sluttoppjøret og derved få avgjørende innflytelse på delingen av byttet. Det er slett ikke sikkert at dette regnestykket vil gå opp heller.

De eneste alternativ man da har synes å være at både øst og vest lar truslen og skremslen med atombomber og sputnikker og mistenkelige gjøring av motpartens motiver ligge, og så søker å komme på talefot med hinannen uten på forhånd å sette opp slike betingelser som man vet at motparten ikke kan eller vil gå med på.

Og vårt lands oppgave — hvis det da har noen oppgave, noe det er atskillig grunn til å tvile på etter det vi har sett og opplevd under og etter den siste verdenskrig — må da være at det sammen med andre små nasjoner setter alle krefter inn på å føre partene sammen ved forhandlingsbordet til drøfting om en fredelig utvikling og kappestrid nasjonene imellom, uten trusler om bruk av militære maktmidler. Og så overlate til framtida å av-

Det baltiske eksempel

Forts. fra side 3

I avtalemessig henseende var dermed forholdene mellom Sovjetunionen og de baltiske stater tilstrekkelig klarlagt på papiret. Men Sovjetunionen benyttet selvfølgelig den nevnte bistandspakt bare til motstandsløs infiltrasjon i de baltiske stater. Allerede i 1940 kom det til ultimative krav fra Sovjetunionens side om endringer i de innenrikspolitiske forhold, og i juni 1940 fulgte så innmarsjen av store sovjetrussiske land- og luftvåpenforband. De baltiske staters forsvarsstyrker ble avvepnet og oppløst.

Denne fremgangsmåte, som senere ble mønster for Sovjets samlede Europapolitikk, burde gi alle dem noe å tenke på som måtte mene seg beskyttet som «nøytralisert» gjennom en «sovjetrussisk garanti». Slike avtaler med Kreml er ikke verdt det papir de er skrevet på. De gir bare Sovjetpolitikken påskudd til innmarsj så snart Kreml trykker på knappen. Det var et nervepirrende syn senere å se det ene folk etter det annet falle for samme plumpe sovjetiske svindel.

Det kom overhodet ikke til noen væpnet motstand fra de baltiske staters side. Sovjetroppenes veldige overmakt kunne uhindret tilrive seg makten. Dernest ble det — som overalt og alltid — overlatt de stedlige kommunister under oppsikt av sovjetrussiske kommissærer å gjennomføre bolsjeviseringen hurtigst mulig. De førende politikere fra de andre politiske partier, som det ikke var lyktes å flykte til utlandet, ble straks arrestert sammen med sine familier og deportert til Sovjetunionen. I tilslutning hertil ble det arrangert (rettsoppgjør) og en rekke embetsmenn, industrielle, storbønder o. l. ble etter svære mishandlinger og tortureringer avpresset «tilståelser» i den utstrekning en fant det nødvendig. Senere fant man det ikke engang nødvendig med slike «rettsoppgjør». Store deler av befolkningen ble uten dom transportert til Sovjetunionen. Man rev herunder familiene fra hverandre, menn, kvinner og barn ble ført bort i atskilte transporter uten å vite hvor de ble brakt hen. Bolsjevikene hadde det meget travelt med «nøytralisere» de baltiske stater og ødelegge

gjøre hva og hvem som skal seire.

For Norge har det ingen interesse på forhånd å stille seg til tjeneste for den ene part og så bli gjort til hakkemat av dem begge.

Tidl. lærer.

folkenes nasjonale vilje.

Utenriksminister Molotov erklærte 30. oktober 1939 i Sovjetunionens navn:

«Denne bistandspakt forutsetter gjensidig respekt og hensyntagen til de statlige, sosiale og økonomiske forhold i de avtalesluttende stater. Det fredelige og nabomesige gode forhold mellom våre folk skal herved styrkes. Fra vår side vil vi ærlig og nøyaktig gjennomføre avtalen på basis av gjensidighet, og vi erklærer at alt snakk om en bolsjevisering av de baltiske stater ene og alene må sees som propaganda fra våre fienders side og fra de antisovjetiske provokatører».

Også disse høytidelige ord bør en ikke glemme. Særlig bør det være noe å tenke på for dem som gjennom «forhandlinger» — uten bombe-faste garantier — tror å kunne oppnå sikkerhet hos Sovjetunionen.

Den foreløpige utgang av den baltiske tragedie lar vi de røde regissører selv skissere:

Utenriksminister Molotov 1. august 1940:

«De sovjetvennlige regjeringer i de baltiske stater har på grunnlag av fri og demokratiske valglover gjennomført parlamentsvalg, hvorved Estland, Lettland og Lithauens folk samlet har valgt delegerte som går inn for innføring av sovjetsystemet, d. v. s. tilslutning til USSR».

Pravda 2. august 1940:

«I den erklæring som de baltiske delegerte avgav ved tilslutningen fra de baltiske stater til Sovjetunionen, nevnes det at folkene i de baltiske stater med hjelp av sovjetsoldater har styrtet det gamle regime og dannet sovjetrepublikker».

Pravda 4. februar 1940:

«Sovjetunionen har befriet de baltiske stater».

Pravda 28. august 1940:

«Forholdene i de fri baltiske stater blir dag for dag bedre.

For et eksempel på mulighetene for «fredelig sameksistens», for «avtaletroskap» hos sovjetlederne — og på de uunngåelige følger av ikke å vise den ytterste forsiktighet i forholdet til Sovjetunionen!

Politisk orientering

Russisk «Sputnik»-suksess

og amerikansk «Vanguard»-fiasko

gjør senator J. McCarthy's bok:

«Den forspilte seir»

Kr. 11. — heft.

mere aktuell enn noensinne!

Generaladmiral a. D. Hermann Boehm :

Norge mellom England og Tyskland

Det første autoritære bidrag fra tysk side til belysning av okkupasjonstiden. Nøkt, vederheftig, velskrevet.

Kr. 20.- innb.

P. THJØMØE — Box 122 — Stavanger

Telefon 21133 - Postgironr. 640 42

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Urmaker

R. Gjessing

Torvet — Tlf. 83 25 07

DRAMMEN

Tannlege

MARTIN KJELDAA S

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTADBÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo**Oslo Stigefabrikk**Brand-, maler- og skyvestiger
oljet, m/ kadimerede beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

TANNLEGE MAAMOEN

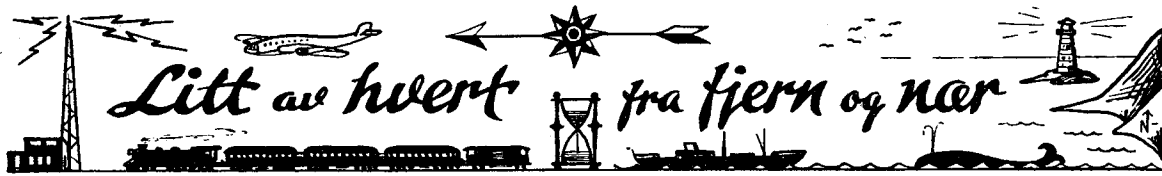
Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

LØRDAG 15. FEBRUAR 1958

FOLK OG LAND

7



JUGOSLAVISKE «QUISLINGER»

I Jugoslavia har en dømt tre «quislinger», som har be- kjempet kommunismen, til lange fengselsstraffer. Det dreier seg om de tidligere le- dere for det sosialistiske par- ti, den 55-årige Bogdan Kre- kic og den 74-årige Alexan- der Pavlovic, som sammen med den 57-årige professor Dragoslav Strandjakovic av Jugoslavias Solem-domstol ble funnet skyldig i å ha dan- net en ulovlig gruppe for å velte det kommunistiske re- gime.

STYGGE MELDINGER FRA BERLIN

Vår gamle venn — hvis vi regner forgjengeren med, så faktisk helt fra 1940 — kom- munistbladet Friheten er for tiden ivrig opptatt med å snuse opp nazister i selveste Vest-Berlin og vi tror bladet har rett når det konstaterer at det ikke er langt mellom dem der. I betraktning av den enstemmige tilslutning Hitler hadde før sammen- bruddet, må jo hans gamle tilhengere nødvendigvis ut- gjøre endog en meget stor pro- sent av befolkningen. Det er 18 000 nazi-embetsmenn i Vest-Berlin skriver Friheten. Bare innenfor rettsapparatet har 23 av Hitlers tidligere dommere ledende posisjoner, mens «antinazistene samtidig blir holdt systematisk uten- for, og ytterst få slike får an- settelse». Men ikke nok med denne skrekk og gru: «I Vest- Berlin driver ca. 80 agent- og spionsentraler sin virksomhet, og det er ikke mindre enn 74 forskjellige militaristiske soldatforeninger som driver sin virksomhet med myndig- hetenes velsignelse». Sku' en ha hørt noe så fælt!

ATOMTRAFIKKEN

I alt syv amerikanske fly med vannstoffbomber ombord har styrtet ned uten at det har oppstått eksplosjoner, meldes det fra New York. Vel, det er naturligvis bra at vi ikke blir atomsprengt før ti- den, men det må vel være temmelig livlig atomtrafikk i luften når så mange har styrt- et ned!

BONNIER-SAKEN GAR VIDERE

I Sverige går Bonnier-saken videre og nå er også den tid- ligere utenriminister Gün- ther trukket inn i striden mel- lom Torsten Kreuger og Tor Bonnier. Günther bekrefter at

Bonnier i 1940 henvendte seg til ham for å undersøke om salgssummen ved et eventuelt salg av Dagens Nyheter og forlaget kunne veksles om i dollars. Det var som bekjent meningen at hele Bonnier-dy- nastiet skulle reise over dam- men til sine frender av frykt for en Hitler-seir. Han husker naturligvis ikke nå at det spe- sielt ble nevnt tyskerne som kjøper. Nå forteller onde tun- ger at landets utenriksmini- ster skulle ha understøttet tanken om salget — kanskje han også gjerne ville bli kvitt Bonnier? — og denne frykte- lige tanke har allerede foran- lediget en interpellasjon i Riksdagen. Det kreves at re- gjeringen nå skal gripe inn

for å bringe klarhet i Bon- nier-saken.

NY UTRENSKNING

Det har vært en utrenskning blant kommunistpam- pene i Øst-Tyskland, idet fle- re ledende medlemmer av sentralkomiteen er eksklud- det. Blant dem den noksom bekjente Ernst Wollweber, den tidligere usikkerhetsmi- nister. Før krigen deltok Woll- weber i organiseringen av den vest-europeiske avdeling av Komintern i København. I 1941 ble han dømt til tre års fengsel i Sverige på grunn av sabotasjehandling etter oppdrag av sine russiske her- rer.

Norsk Rikskringkast- ing minnes en urett

9. januar ofret NRK hele 25 min.-sending på den så be- kjente Hetlesaken. Over 50 år er gått siden Mikal og Ole Hetle ble uskyldig dømt for drap, og gjennom 36 år had- de de morderstemplet på seg. Det var uendelig sårt å høre om de lidelser, både fysisk og psykisk, som den familien hadde gått igjennom disse lange årene.

Denne belysning av uretten skulle vel tjene som en på- minnelse og en advarsel mot liknende utglidninger i et de- mokratisk rettssamfunn. Men — tro om det strelfet noen i NRK at her behøver vi ikke gå så mange årene bakover i historien for å finne en tu- sen ganger større urett mot uskyldige mennesker? I 1945 lød professor Jon Skeies så kraftige ord: at det aldri før hadde vært slik rettsløshet i Norge. Tusener av familier ble rammet. Titusener av folk som alltid hadde vært av Nor- ges mest lovlige og pliktetro borgere ble kastet i fengsel og konsentrasjonsleirer. De ble fratatt levebrød, hjem, ja alt. Norge opplevde en tortur og forfølgelse mot annerledes tenkende av dimensjoner, bare fordi de sto som medlemmer i et lovlig politisk parti og ar- beidet i samsvar med dettes mål.

Strelfet det de herrer en al- dri så liten tanke på den sum av lidelser som gjennom man- ge år ble påført alle de ram- medes familier og kjære? Det må i alle fall være vår opp- gave til enhver tid og med et-

hvert middel å gjøre de selv- gode nordmenn merksam på deres medansvar og skyld i denne store landsulykke, helt inntil også uskyldig dømte «landssvikere» kan stå frem i kringkastingen og berette til skrekk og advarsel om de for- ferdelige år etter 1945 — den- gang «lov og rett igjen skulle herske i vårt land» som gam- le Pål Berg sa det så smukt.

Ingvar Tangeland.

Russisk suppe

Kommunistbladet Friheten har i uken som gikk vært flink til å koke suppe på gammelt stoff om Hitlers maktovertakelse, og stak- kars bestemamma Morgenbladets medvirken til dette. Morgenbla- dets utgivelser i 1933 serveres både i tekst og bilder og opprik- tig talt ser det jo ikke bra ut når en tenker på redaksjonens ville «nazi»-jakt etter verdenskrigen. Men det får jo bli Morgenbladets egen affære.

Det vi ville ha sagt, var at Fri- heten strengt tatt ikke behøver å gå så langt som 25 år tilbake i tiden for å finne andre toner enn de som har vært så popu- lære etter at en ble sikker på at Tyskland skulle tape krigen. Hva med kommunistorganet fra 1940? Var det ikke litt av hvert der også som ikke tåler lyset i dag? Ja, vi bare spør?

Og vi i NS hadde faktisk også en beklommende følelse i 1940 og inntil Sovjetsamveldet kom med i krigen av at kommunistene var svært så innstillet på samarbeid både med tyskerne og med oss. Men så kom det altså kontraor- dre da alliansen mellom Sovjet og Tyskland røk etter delingen



Til medlemmene!

Vær vennlig å sende inn til Forbun- det — giro 15028 boks 3214 Oslo din medlemskontingent for året 1958. De som fremdeles står tilrest med kontin- genten for 1957 må være vennlig å sende denne inn straks.

Kassereren

Sovjet-Unionen som sjømakt

(Forts. fra s. 1).

sterkeste makt på sjøen. Bare USA er sterkere. Dette bør gi noe å tenke på for dem som skal forhandle med Sovjet om fred og avrustning. Det blir ikke lett å få Sovjet med på innrømmelser det ikke liker.

Erfaringene fra begge ver- denskriger viste tyskerne at

av byttet.

Men, ta det med ro kollega Friheten, vi skal naturligvis ikke si det til noen. Vi tilbyr tvertimot bladet denne oppskrift på «russisk suppe» hentet fra det samme Morgenbladet:

«Kok først en buljong på halv kilo svinekjøtt, halv kilo okse- kjøtt, helst med margben, samt alle slags grønnsaker som selleri, purre, gulrøtter og kål. Ha nå oppi en gryte en bunt godt skrel- lede rødbeter sammen med en klump smør, en stor skje mel og tre skjeer eddik. La dette småkoke til rødbetene er møre, ved stadig å helle buljongen skjevis oppi. En halv time før buljongen skal serveres tilsettes fem Frankfūr- ter-pølser (Leipzigerpølser kan om nødvendig benyttes. Vår be- merkning) oppskåret i biter, ko- ker noen minutter i suppen, og denne serveres kokende med fløte ved siden av».

Suppen nytes helst til akkom- pagnement av russiske gevær- salver i de undertrykte land med Ungarn i spissen.

Velbekomme!

Siegfried.

Erstatning for de kompromiterte

Det later til at styremaktene begynner å få vemmelse for sine juridiske redskaper ved det poli- tiske skandaloppgjør med NS et- ter okkupasjonen. «Norske dom- stoler åpnes for alle nordiske ju- rister», bebuder «Morgenbladet», hvilket vel da betyr at de sørge- lig kompromitterte norske jurister bør få hjelp fra utlandet. Vi er for en gang skyld enig med re- gjeringen: På grunn av den ser- ville holdning overfor voldsmakt har svært mange norske jurister mistet alminnelig tillit — på lang sikt. Standen trenger derfor for- nyelse utenfra.

de kunne ha sultet ut de bri- tiske øyer hvis de hadde hatt et overlegent antall ubåter ved krigens begynnelse. Dette hadde de ikke. De bygget na- turligvis endel nye under kri- gen, men de klarte ikke å bygge så fort som de allierte bygget handelsskiber til er- statning for dem som ble sen- ket. Og hertil kom så i Ver- denskrig II de nye forsvarsvå- pen de allierte i krigens siste år fant opp mot ubåtene.

Sovjet har notert seg tys- kernes erfaringer. Sovjet har i dag veldige masser svære ubåter som kan holde sjøen i måneder og som på krigens første dag kan gå igang med å ødelegge sine fienders virk- somhet til sjøs. Man kan være forvisset om at disse båtene er tipp-topp moderne i en- hver henseende og det ville være enfoldig å tro at ikke noen av dem er innredet til å føre atombomber inn mot den fiendtlige kyst.

Verdens sterkeste land- makt!

Verdens nest sterkeste sjø- makt!

Og så kan jo et splittet, uenig Vesten prøve å få rus- serne til å innskrenke sine rustninger nå da det iallfall har strupetaket på Europa!

Konrad Sundlo.

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Sambandstrykkeriet
Oslo